

Helena

NEZNÁMÝ

Už nám zase začlo září,
a tak opět mladí, staří
vracíme se bez legrace
do svých škol a nebo práce.

Prázdniny utekly zase,
já spěchám po své každodenní trase,
nechci zmeškat výuku,
vlak může mít výluku.

Vidím v dálce spolužačky,
nevnímám ani dopravní značky.

Víkend jsme si užily,
sdělujem si, co jsme prožily.

Všichni někam spěchají,
na dopravu nedbají.
Každé ráno shon tu bývá,
někdo se na nás pozorně dívá.

„Holky, zastavte u toho přechodu,
ať nezaviníte nehodu!“,
volá na nás starý pán,
oči máme dokořán.

Auto zpomalí, brzdy skřípají,
lidé kolem se na nás dívají.
Pán kroutí hlavou, na nás se mračí.
To zase bude pro jednu řečí.

Jeho kázání nevnímám,
o jiných věcech rozjímám.
Každý den tu přece stává,
občas nám i zamává.

Přemýšlím o tom celý den,
ani s kámoška nejdu ven.
Po probuzení, když se oblékám,
vím, co dnes určitě udělám.

Na známou cestu se vydávám
a odpovědi na otázky své očekávám.
Pán před přechodem stojí zase
jako obvykle ve svém čase.

Poděkuji, pozdravím
a otázky své vyslovím.
„Pane, co to tady děláte,
že tu vždýcky takhle stáváte?“

Nad mou otázkou se zastaví
a trochu ho i pobaví.
„Já dřív býval hasičem,
bohužel však špatným rodičem.“

Oheň hasil, životy zachraňoval,
při povodních asistoval.
Likvidoval únik chemických látek,
ze stromů sundal mnoho malých koťátek.

V práci býval dnem i nocí,
své ženě nebyl ku pomoci.

Děti skoro nevidal,
do zaměstnání pospíchal.

„Čas plynul dál a dál
a já se ani nenadál,
zestárl jsem, do důchodu musel jít
a doma mě neměl, kdo pozdravit.

Nechci v bytě sedět sám,
přece já rád pomáhám.
U přechodu děti hlídám,
občas si s nimi i popovídám.“

Na hodinky se podívám,
vždyť já vůbec nestíhám.
vyučování mi brzy začíná,
důležitá je každá vteřina.

Po zbytek roku, co do školy chodím,
starého pána na přechodu vždy zdravím.

Už smysl jeho práce vidím
a o to více si ho vážím.

Pro mě je tento neznámý hrdina,
jeho příběh zde nekončí, ale začíná...